

EDITORIAL

Numero doscents

Travessant crisis econòmiques, pandèmies i des-governos de tota classe, hem aplegat, com qui no vol la cosa, al numero **200** d'este bolleti.

Una fita com esta es, sense dubte, motiu de celebracio. I no obstant, nos queda un sabor agredolç, perque, si en **octubre de 2006**, quan traguérem el numero 1, nos hagueren preguntat cóm sería la situacio dels valencians en 2023, sense dubte que hauriem imaginat un futur un poc mes optimiste.

Molt han canviat les coses en els ultims desset anys, moltíssim: els telefons movils i les rets socials han passat a formar part de la nostra vida quotidiana, com tambe les gestions online o la banca electronica; els drons volen per tot arreu; la globalisacio es un fet; l'intel·ligencia artificial ja es una realitat..., coses, totes elles, que pareixien molt llunt en 2006.

Ara be, si de veres pensarem que este bolleti te alguna influencia en la societat valenciana mes alla del **valencianisme** (o d'una part d'ell), hauriem, per responsabilitat, de tancar la paradedeta. Perque, en el mateix periodo de temps en el que s'han produït canvis tan profunds en el mon, els valencians no hem avançat ni un pas; mes encara, no hem fet mes que **retrocedir**.

Un rapit repas ad algunes de les nostres reivindicacions mes **necessaries** o **simboliques** nos ho confirma: ni **transvasament** d'aigua ni cap atra solucio al problema hidric –això si, disminucio del cabal d'aigua que va del **Tajo** al **Segura**–, i l'**agricultura** cada volta mes arruïnada; continuen donant-nos llargues per a que no pugam fruir del nostre **Dret Civil**; en **Elig** continuen esperant assentats a la **Dama**; el **Corredor Mediterraneu** avançant a pas de caragol, i lo mateix se pot dir de les restants **infraestructures**; lo de l'**infrafinançacio** ja es de jujat de guardia...

Això per lo que fa a lo que no hem conseguit; queda ademés repassar lo que hem perdut. Perque, no es que no se valencianisara mai **Radiotelevisio Valenciana –Canal 9** i **Radio 9**– sino que desaparegue, sent substituïda per una **àPunt** que ha acabat fent bona a l'atra; el nostre equip deportiu mes representatiu, el **Valencia C.F.**, està en mans d'un estranger que lo unic que busca es el negoci; i deixem per al final lo mes sagnant: nos hem quedat sense cap entitat financera de pes, incloent l'**historic Banc de Valencia**, intervingut pel govern central per a regalar-lo a **CaixaBank**.

I si entrem en la part **cultural-identitaria**, mes de lo mateix: la **AVLI**, com era d'esperar, ha anat omplint-se dels panques mes desafortats i s'ha convertit en lo previst: una mascota del **IEC**; nos haguerem d'engolir l'immensa vergonya de que el nom de la ciutat de **Valencia**

es diga ya, oficialment, en català: **“València”**; el **pancatalanisme**, sobradament finançat en l'epoca de governos del **PP**, nada en l'abundancia proporcionada pels governos del **Botanic**; en eixa finançacio continuen profundisant en la creacio d'eixe malensomi que nomenen **“països catalans”**, expressio que, per cert, el **Senat** aprovà que se puga emplear en naturalitat en documents oficials, com si no foren un terme i un concepte imperialistes; mentrestant, tota classe d'entitats privades i institucions de l'**Estat** consideren sistemàticament als valencians com a catalans.

I la societat valenciana, apropiadament domesticada per un **sistema educatiu** en mans del mes obcecat catalanisme i uns **mijos de comunicacio** al servici del poder, cada volta està mes insensibilisada i aliena a qualsevol cosa que no siga la festa i la banalitat.

En este panorama, un clavill s'obri a l'**esperança**. Este mateix mes, el dia 28, tenim una cita en les **urnes** i, per fi, des d'abans de que existira este bolleti, s'ha produït l'ansuada agrupacio dels partits polítics. En estos moments nomes dos son les opcions per al votant d'esta sensibilitat.

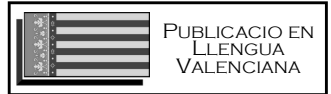
Ara be, una de les alternatives ha acabat unint el seu destí al de **Ciudadanos**, un partit que, des del seu oríge, reclama una recentralisacio de l'Estat, circumstancia esta que, pensem, l'hauria de descartar per al votant valencianiste. Perque considerem –i ho hem manifestat a sovint– que **valencianisme** es molt mes que anticatalanisme.

Queda, per tant, una sola opció d'estricta obediencia valenciana –que es lo que hem reclamat sempre des d'esta pagina–. Es tracta de **Decidix**, que aglutina a diverses forces en un projecte que, dins de la modestia de mijos en la que s'han de moure, està fent molt bona labor i despertant moltes ilusions.

Pero, tornant a la nostra celebracio, dona la felíç coincidencia que en este mes de maig se celebra una efemerides molt mes important: el **centenari** de la **Coronacio de la Mare de Deu dels Desamparats**. El **Rogle Constanti Llobart** no podia deixar de contribuir a tan important event i, ademés de la corona poetica que venim publicant des de fa un any, este mes traurem al carrer un numero extra, el que fa onze, dedicat a la **Patrona de Valencia**; mes encara, editem una auca commemorativa en forma de cartell i com a encart en el bolleti.

No volem acabar sense fer un reconeixement a tots els que, d'una manera o d'una atra, han col·laborat a lo llarc d'estos 200 numeros en la confeccio o difusio d'este bolleti. I tambe als nostres assidus lectors.

A tots, ¡moltes gracies!

LA CITA

Estic preparat per a lo pitjor, pero espere lo millor.

Benjamin Disraeli

SUMARI

- 1
• EDITORIAL: **NUMERO DOSCENTS**
- 2
• CORONA POETICA (XIX): **JOAN JOSEP SERRA I MARTÍ**
(XX): **DANIEL SÁNCHEZ I PAREJO**
(XXI): **RAMIRO GÓMEZ**
(XXII): **JOSEP ESCUDER I BISBAL**
(XXIII): **DONÍS SALVADOR I CHÁFER**
- 3
• CORONA POETICA (XXIV): **PAQUI LLOSA CLAUDICH**
(XXV): **ROSER LACRUZ CAPLLIURE**
(XXVI): **MIGUEL ANTONIO GIMÉNEZ ZORRILLA**
- 4
• FENT MEMORIA: **LA CORONACIO**
• CORONA POETICA (XXVII): **AMPAR CABRERA I SANFÉLIX**

ACLARIMENT

Esta publicacio està redactada en les Normes d'El Puig. Encara que es una obra colectiva,

l'encarregat de la redaccio final de cada articul te llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuacio de la seua preferencia. Este tema es motiu de debat, pero no de divisio, entre nosatres.

Centenari de la coronació de la Mare de Deu dels Desamparats

Com a homenage a la Mare de Deu en el centenari de la seua coronació, des del principi fon la nostra intenció elaborar una corona poètica. Contactarem en diversos poetes valencians i la resposta ha segut tan generosa que han desbordat les nostres previsions, rao per la qual este numero del *Rogle* dedica un espai extra als poemes, de manera que ningú quede sense publicar en la revista. Vaja a tots els autors el nostre agraïment.

CORONA POETICA (XIX)

A la coronació

Per ser Mare de tots els valencians,
en tu viu eixa constant veneració,
que és un bell sentiment d'emoció,
vixcut en devoció pels sers humans.

És tant l'amor que en tu viu fet tendrea
que tota la passió d'una gran fe
en tu viva desperta de cor ple,
el més despert fervor d'una grandea.

I en data important del coronament
el teu fervorós poble viu pendent
de compartir en tu celebració.

I en goig i gran orgull els valencians
devots teus, i entregats i bons cristians
els tens postrats davant, plens d'ilusió.

Joan Josep Serra i Martí

CORONA POETICA (XX)

Centenari de la coronació de la Mare de Deu

Sentida celebració
que el nostre poble pregona
en honor a la Patrona
farcida de devoció.

I per esta Coronació
escrivim esta Corona
que alegria i goig nos dona
vore a la Mare en passió.

És feliç aniversari,
este que estem celebrant,
per ser primer Centenari.

I continuem resant
perque este sant calendari
a tots nos està amparant.

Daniel Sánchez i Parejo

CORONA POETICA (XXI)

De la mà, Mare

Em pose front a Tu, Santa Patrona,
per ser el manantial d'amor profund
en aigües que al teu poble fa fecund,
torrent inagotable que perdona.

Em pose front a Tu, Mareta nostra,
per ser la nostra guia en el camí
portant-nos de la mà fins al destí,
ben saps que estic cobert de dura costra.

Volguera yo agarrar una lligona,
i dur la mala brossa a la cuneta
semblant el teu bon blat en ma persona.

A ta ombra sent gran pau, serena, queta,
tos ulls diuen que és Vos qui m'acarona,
ila mà no em soltes mai, Maredeueta!

Ramiro Gómez

CORONA POETICA (XXII)

Sonet a la Mare de Deu

Quan boti l'escalonet de la porta,
la primera vegada en ma vida,
no buscava remei a cap ferida,
pero si ajuda als mals de l'horta.

Miri innocent als teus ulls aquell mati,
buscant en ells la gelor de la fusta,
pero trobi alli ta mirada augusta,
obrint-me el cor com si fora setí.

I caigui rendit als teus peus,
Sense alçar el cap ho acabi entenent.
perque molts dels mals venien de bestreta.

Produits per l'avaricia de la gent,
Que solucionar-los es cosa feta,
Si unim esperança i sentiment.

Josep Escuder i Bisbal

LA MULTITUD AL PAS DE LA
MARE DE DEU CAMI DE LA
CORONACIÓ

CORONA POETICA (XXIII)

Com la llum arriba al dia

A vos, que ad esta humil i pobra veu,
doneu fe en faç de llum i d'amor ver,
un cant que es fa sonet tirant a breu,
vos llance com a bart modest i auster.

El cel, la mar i tot lo vist arreu,
no semblen tan extensos al saber,
que en sols una paraula, si és de Deu,
se torna relatiu el món sancer.

Puix qué gran sou vos, Mare, sens confins,
que l'heu gestat, sentit i tingut dins,
i a tots els fills nos feu sentir amats,

i aixina com la llum arriba al dia,
arriben l'esperança i l'alegria,
en vos als innocents desamparats.

Donís Salvador i Chàfer.

COLABORA EN EL ROGLE

Donar difusió ad esta publicació es la millor forma de col·laborar en nosatres. Tambe pots fer-te **soci** (36 € a l'any) o **col·laborador** (12 € a l'any), i t'enviarém a casa tots els numeros que es publiquen durant l'any.

Si tens voluntat de fer alguna puntual aportació econòmica, tambe te quedariem molt agraïts. El nostre numero de conte, en **Caixa**

Popular, es:

ES52 3159 0018 1926 1586 4721

Rogle en Internet

Facebook: **Rogle Constanti Llobart**

Twitter: **@rogleconstanti**

Tots els eixemplars editats fins ara estan en:
www.rogleconstantilllobart.com

CORONA POETICA (XXIV)

Advocación valenciana

*Virgen hermosa que, de sol tocada,
coronada de estrellas...*, dijo Petrarca
con sus palabras de erudita sapiencia,
quien no conoció tu advocación en Valencia.
Ni supo, ¡Mareta!, que los valencianos
te guardamos como tesoro en un arca...,
y en tu Camarín te veneramos,
como Madre de los Desamparados.

¡Ya cien años coronada! con tu cuerpo repujado
de joyas, amor y cristiana esencia
adorada por tus hijos de Valencia
a los que nunca, solos, has dejado.

Ha pasado un siglo..., kilos de incienso,
muchos más siglos... y procesiones,
devoción, cantos, miles de oraciones;
en la guerra con el miedo intenso
siempre pidiendo que nos ampare, y
en la paz..., miles de flores en tus altares.

Y aquellos que, con afligidos desvaríos
son tus hijos predilectos, a los que amas,
acógelos bajo tu manto, soberana,
para que nunca..., nunca tengan frío...
en sus almas...

Paqui Llosá Clausich

CORONA POETICA (XXVI)

Pregària a la Verge dels Desamparats

Soportem pesada càrrega en los nostres muscles,
llosa que a tots ofega, també a qui no la veu.
Ampara-mos als somiadors, ¡Santa mare de Deu!
Tu que defens als valents que lluitem causes justes.

Fes que tornen a vore els cegos que no volen mires
fes que el coixo tinga valor per a posar-se en peu,
que baix ton mant s'escolte el clam, ¡Tots a una veu!
d'un crit que alene les nostres mans a treballar juntes.

El llastre afrontat entre tots no es jou, es torna faena,
tasca que és precís fer-la, espentats d'ànim i devoció
quan el deure que tenim és lliurar-mos de tota cadena.

Escolta en nostra llengua valenciana esta cançó,
no deixes caure al teu poble en la penosa condena
de vore nostres glòries soterrades pel fem de la traició.

Miguel Antonio Giménez Zorrilla

CORONA POETICA (XXV)

Centenari de la coronació de la Mare de Deu

♪ ... *Al matí cap a llevant,
quan naix el dia,
les campanes van dient
¡Ave Maria!
Alabat siga el nom teu,
Santa Maria
Mare de Deu*

Entraves pel carrer, aproximant-te
a ma casa, les portes... par en par
volent de ta fragància impregnar-se.
Mon cor glatint en força, desbocat,
i el ulls humits de goig barrant la boira
que intenta al dia a dia nuvol·lar.

Ahí estaves ¡Mare Peregrina!
disposta a protegir-nos baix ton mant,
lluïnt entronisada viagera
començ d'aniversari el teu regal.
Aurora que despertes Fe dormida
i escampes amorosa el teu ampar.

Hui, vens a visitar este humil poble
que et rep ¡Verge Maria! emocionat.
Ni el toc voltejador de les campanes
silència nostre més íntim parlar,
primer de tot les igràcies! ¡Dolça Mare!
que nostres peticions... no et faltaran.
Pirops, precís i oracions en lletania
embolquen ta presència maternal.
Balcons en cobertors de belles randes
conviden als tapissos a ballar
al ritme de la brisa llevantina
que a la teua image vol agradar.

El temps de ta presència en minuts conta,
ne són molts els llocs a on tens que anar.
En l'ànima arropida i compungida
me negue a dir-te ¡Adeu Mare Bonica!
Te'n vas..., te'n vas deixant-nos
d'esperança
enfits, pensant que imai ens deixaràs!

Te'n vas... te'n vas... t'alluntes i la música
resona, en cantada angelical.
♪ ... *Al matí cap a llevant...*

Roser Lacruz Caplliure

La Coronació

Els actes s'iniciaven la vespra, el dissabte dia 11, a les 16:00 h, en el trasllat de la **Santa Image** des de la seua **Capella** a la **Catedral** entre l'entusiasme dels valencians que omplien la plaça de la Constitució (actual de la Mare de Deu), carrer del Micalet i carrer de Saragossa. Entrava a la Seu d'esquenes i era depositada sobre la taula de l'altar major, procedint-se seguidament al res de vespres, laudes... La Seu estava totalment abillada per a l'ocasió i l'altar major s'havia adornat en riques teles, domasos, tapisos, flors...; i estaven col·locades, una a cada costat de la Mare de Deu, les andes en les imatges dels patrons de **València**, **sant Vicent Martir** i **sant Vicent Ferrer**.

El diumenge 12 de maig, quan només eren les 4 de la matinada, començaven els primers actes que anunciaven el gran acontentament; venien marcats per la polvora i la música. Les gents, que arribaven des de les més diferents localitats i racons de la ciutat, i en el seu transit animaven els carrers centrals des de les primeres hores del matí, s'afanyaven per a anar ocupant els llocs per a on havia de processonar l'imatge i l'espai a on havia de ser coronada.

En la Seu, a les 8:30 h, començava la **missa Pontifical** en la que havia de ser beneïda la corona. Dignitats eclesíastiques (nunci de **Sa Santitat**, bisbes), autoritats civils, acadèmiques, militars, delegats estrangers de les repúbliques iberoamericanes, cos consular, etc., participaren junt al poble d'aquella eucaristia, el sermo de la qual estigué a carrec del valencià Excm. **Rigobert Doménech Valls**, bisbe de Mallorca.

Des de la Seu, en processó, l'imatge de la Mare de Deu fou duta en andes al lloc a on havia de ser coronada. Arribà abans de les 11 h.. Si hi havia una figura humana que destacara en el sequeit era la de l'alcalde, l'excelentíssim senyor **Juan Artal**, que portava, sobre una font de plata, la **Corona**. Baix una pluja de flors arribà l'imatge al lloc a on se celebraria la cerimònia, allí fou depositada sobre la tribuna construïda a propòsit; al costat, a la dreta, en una altra esperaven els reis **Alfons XIII** i **Victoria Eugènia**, el corteig i també el nunci de Sa Santitat, els bisbes i les primeres autoritats municipals i de la **Diputació**.

CORONA POETICA (XXVII)

Valencians tots a una veu...

El càntic que sentiu en nostres goles també és esclat de veu dins de lo cor, glatits que fan reals les seues lloes i a vos tenen present en les aurores que guien nostres passos baix el sol.

Puix sou, reina i senyora de València, patrona d'esta pàtria a la que amem, el nostre baluart ple de purea, aquella que entre els àngels se venera, sou l'única muller, mare de Deu.

Pero també, el refugi a on dirigir-nos, la mà que ens acarona el sofriment, qui canvia les ortigues per espigols, aquella que té els ulls plens de carinyo i sap bolcar d'amor la nostra pell.

I és per això que hui, dolça Maria, en temps saciat de lluita, angoixa i por, quan tots tenim clavada alguna espina i Deu el patiment nos determina busquem en vostre sí nostre consol.

Mireu puix a estos fills que en sa pregària ampren tots en vos el seu dolor, doneu-nos vostra Fe i vostra esperança per beure l'aigua clara quan som flama, doneu-nos vostre ampar i el vostre amor.

Ampar Cabrera i Sanfèlix

L'ALCALDE, JUAN ARTAL, DUENT LA CORONA

MOMENT DE LA CORONACIÓ

*baixava, sobre una font de plata, la **Corona**. Baix una pluja de flors arribà l'imatge al lloc a on se celebraria la cerimònia, allí fou depositada sobre la tribuna construïda a propòsit; al costat, a la dreta, en una altra esperaven els reis **Alfons XIII** i **Victoria Eugènia**, el corteig i també el nunci de Sa Santitat, els bisbes i les primeres autoritats municipals i de la **Diputació**.*

Sobre les 11 del matí el cardenal **Reig** prengué la paraula per a dirigir-se a un públic fervoros i entregat que omplia de bat a bat l'espai descrit. L'allocució fou una exhortació de la fe que el poble valencià professava a sa **Patrona** i un enaltiment de l'amor ad Ella i a la **Pàtria Valenciana** que la coronava en esta jornada. Només acabar de pronunciar el seu discurs s'inicià el rito de la coronació. El cardenal Reig rebia de mans de l'alcalde de la capital la corona que València havia confeccionat per a la **Mare dels Valencians**:

"Fue una escena indescriptible. Los timbales y clarines tocaban la Marcha de la ciudad; el Alcalde entregaba la Corona preciosísima al Cardenal, quien bendecía a la multitud con la riquísima joya; los Soberanos de España y su séquito se arrodillaban; la tropa presentaban armas; el cañón retumbaba salvado de alegría; las músicas militares batían la Marcha real; el Cardenal Arzobispo colocó la Corona sobre la cabeza de la sagrada Imagen, y el pueblo lloraba, reía, gritaba y aplaudía, mientras todas las campanas de la capital volteaban frenéticamente." (Crónica de las solemnes fiestas celebradas en Valencia con motivo de la Coronación Pontifical de la Imagen de Nuestra Señora de los Desamparados (1923), p. 322).

Acte seguit sonaven els acorts del **Himne de la Coronació** que resonaven enmig de l'emoció dels presents que seguien el patriòtic cant en entusiasme i esclataven de goig en eixos vibrants moments.

Acabat l'acte, entre vitols i una pluja de flors per allà per a on passava, l'imatge de la Mare de Deu dels Desamparats fou retornada a la Catedral, en la que entrava sobre les 13:15 h. Per la vesprada seguien els actes religiosos en la Seu; els cànecs del **Magnificat** del mestre **Giner**, la **Salve Regina** del mestre **Pastor** i els **Goigs a la Verge** en música de **Salvador Giner** i lletra de **Teodor Llorente** resonaren en les naus del temple.